

Oscar Wilde

Nederlandstalig

Een bundel met alle 14 short stories van Oscar Wilde

Inhoudsopgaven

Introductie

The Happy Prince and Other Tales (1888)

1. De Gelukkige Prins (*The Happy Prince*)
2. De Egoïstische Reus (*The Selfish Giant*)
3. De Nachtegaal en de Roos (*The Nightingale and the Rose*)
4. De Trouweloze Vriend (*The Devoted Friend*)
5. De Merkwaardige Raket (*The Remarkable Rocket*)

A House of Pomegranates (1891)

6. De Jonge Koning (*The Young King*)
7. De Verjaardag van de Infanta (*The Birthday of the Infanta*)
8. De Visser en Zijn Ziel (*The Fisherman and His Soul*)
9. Het Sterrenkind (*The Star-Child*)

Lord Arthur Savile's Crime and Other Stories (1891)

10. Lord Arthur Savile's Misdad (*Lord Arthur Savile's Crime*)
11. Het Spook van Canterville (*The Canterville Ghost*)
12. De Sfinx Zonder Geheim (*The Sphinx Without a Secret*)
13. De Model-Miljonair (*The Model Millionaire*)
14. Het Portret van de Heer W. H. (*The Portrait of Mr. W. H.*)

Introductie

Oscar Wilde, een van de meest iconische schrijvers uit de Engelse literatuur, staat bekend om zijn scherpe geest, satire en ongeëvenaarde stijl. Zijn werk, dat zich uitstrekt over toneelstukken, gedichten, essays en verhalen, heeft wereldwijd invloed gehad en blijft tot op de dag van vandaag inspireren. In dit boek bieden we een verzameling van Wilde's short stories in het Nederlands, waarmee zijn tijdloze bijdragen aan de literatuur toegankelijk worden voor een breder publiek.

Dit boek bevat alle drie de verzamelwerken van Wilde die zijn meest geliefde en invloedrijke korte verhalen presenteren. Het eerste werk is *The Happy Prince and Other Tales* (1888), een collectie van vijf betoverende sprookjes, waaronder het hartverscheurende *The Happy Prince*, het ontroerende *The Selfish Giant*, en het romantische *The Nightingale and the Rose*. Deze verzameling toont Wilde's vaardigheid in het combineren van morele lessen met poëtische schoonheid.

Het tweede werk, *A House of Pomegranates* (1891), bevat vier sprookjes die evenzeer de wonderlijke en mysterieuze kant van Wilde's schrijverschap benadrukken. Verhalen zoals *The Young King*, *The Fisherman and His Soul*, en *The Star-Child* bieden een diepere reflectie op het menselijke verlangen naar waarheid en schoonheid.

Tot slot omvat het boek *Lord Arthur Savile's Crime and Other Stories* (1891), een collectie van vijf meesterlijke korte verhalen, waaronder het ironische *The Canterville Ghost*, de mysterieuze *The Sphinx Without a Secret*, en het humoristische *The Model Millionaire*. Deze verhalen zijn zowel spannend als filosofisch, en bieden een scherpe kritiek op de maatschappij van Wilde's tijd.

In totaal bevat dit boek 14 vertaalde verhalen van Oscar Wilde, en biedt het een diepgaande blik in de veelzijdigheid van Wilde's vertelkunst. Dit boek is een eerbetoon aan een schrijver die zijn geest en humor weet te combineren met een dieper inzicht in de menselijke natuur, en wiens werk de tand des tijds moeiteloos heeft doorstaan.

Disclaimer: Dit boek is een vertaling naar het inzicht van de vertaler.. Sommige elementen die lastig te vertalen waren, zijn in het Engels behouden om de stijl en betekenis van Wilde zo goed mogelijk te bewaren.

De Gelukkige Prins

Hoog boven de stad, op een hoge zuil, stond het standbeeld van de Gelukkige Prins. Hij was overal verguld met dunne blaadjes van fijn goud, want voor ogen had hij twee helderblauwe saffieren, en een grote rode robijn glinsterde op zijn zwaardheft.

Hij werd inderdaad zeer bewonderd. "Hij is net zo mooi als een weerwindwijzer," merkte een van de gemeenteraadsleden op die een reputatie wilde opbouwen voor zijn artistieke smaak; "alleen niet helemaal zo nuttig," voegde hij eraan toe, uit vrees dat mensen hem onpraktisch zouden vinden, wat hij in werkelijkheid niet was.

"Waarom kun je niet zo zijn als de Gelukkige Prins?" vroeg een verstandige moeder aan haar kleine jongen die huilde om de maan. "De Gelukkige Prins droomt nooit van het huilen om iets."

"Ik ben blij dat er iemand in de wereld is die helemaal gelukkig is," mompelde een teleurgesteld man terwijl hij naar het prachtige standbeeld keek.

"Hij ziet er precies uit als een engel," zeiden de Goede Doelen Kinderen terwijl ze uit de kathedraal kwamen in hun felrode mantels en schone witte schortjes.

"Hoe weet je dat?" vroeg de Wiskundemeester, "jullie hebben er nog nooit een gezien."

"Ah! maar we hebben ze, in onze dromen," antwoordden de kinderen; en de Wiskundemeester fronste en keek zeer streng, want hij keurde het niet goed dat kinderen droomden.

Op een nacht vloog er een kleine zwaluw over de stad. Zijn vrienden waren zes weken eerder naar Egypte gevlogen, maar hij was achtergebleven omdat hij verliefd was op de mooiste rietplant. Hij had haar vroeg in de lente ontmoet terwijl hij langs de rivier vloog achter een grote gele mot aan, en was zo aangetrokken door haar slanke taille dat hij stopte om met haar te praten.

"Zal ik van je houden?" zei de zwaluw, die graag meteen to the point kwam, en de Riet boog diep voor hem. Dus vloog hij rond en rond haar, en raakte het water met zijn vleugels, waardoor zilveren golven ontstonden. Dit was zijn courtship, en het duurde de hele zomer.

"Het is een belachelijke band," tjipte de andere zwaluwen; "ze heeft geen geld, en te veel familieleden"; en inderdaad, de rivier was helemaal vol met riet. Toen, toen de herfst kwam, vlogen ze allemaal weg.

Nadat ze waren vertrokken voelde hij zich eenzaam en begon hij zijn geliefde te vervelen. "Ze heeft geen gezelschap," zei hij, "en ik ben bang dat ze een lockprinses is, want ze flirteert altijd met de wind." En zeker, altijd als de wind blies, maakte de Riet de meest sierlijke buigingen. "Ik geef toe dat ze huiselijk is," vervolgde hij, "maar ik hou van reizen, en mijn vrouw zou dus ook van reizen moeten houden."

"Wil je met me meegaan?" zei hij uiteindelijk tegen haar; maar de Riet schudde haar hoofd, ze was zo gehecht aan haar huis.

"Je hebt met me gespeeld," riep hij uit. "Ik ga naar de Piramides. Vaarwel!" en hij vloog weg.

De hele dag vloog hij, en 's nachts kwam hij aan in de stad. "Waar zal ik overnachten?" zei hij; "ik hoop dat de stad voorbereidingen heeft getroffen."

Toen zag hij het standbeeld op de hoge zuil.

"Ik zal daar overnachten," riep hij; "het is een fijne plek, met veel frisse lucht." Dus landde hij net tussen de voeten van de Gelukkige Prins.

"Ik heb een gouden slaapkamer," zei hij zacht tegen zichzelf terwijl hij rondkeek, en hij maakte zich klaar om te slapen; maar net toen hij zijn kop onder zijn vleugel legde, viel er een grote druppel water op hem. "Wat een vreemde zaak!" riep hij; "er is geen enkele wolk aan de hemel, de sterren zijn helemaal helder en licht, en toch regent het. Het klimaat in het noorden van Europa is echt verschrikkelijk. De Riet hield vroeger van de regen, maar dat was slechts haar egoïsme."

Toen viel er nog een druppel.

"Wat heb ik aan een standbeeld als het de regen niet kan tegenhouden?" zei hij; "ik moet zoeken naar een goede schoorsteenkap," en hij besloot weg te vliegen.

Maar voordat hij zijn vleugels kon openen, viel er een derde druppel, en hij keek omhoog en zag—Ah! wat zag hij?

De ogen van de Gelukkige Prins waren gevuld met tranen, en tranen stroomden over zijn gouden wangen. Zijn gezicht was zo mooi in het maanlicht dat de kleine zwaluw vol medelijden was.

"Wie ben jij?" vroeg hij.

"Ik ben de Gelukkige Prins."

"Waarom huil je dan?" vroeg de zwaluw; "je hebt me helemaal gedrenkt."

"Toen ik leefde en een menselijk hart had," antwoordde het standbeeld, "wist ik niet wat tranen waren, want ik leefde in het Paleis van Sans-Souci, waar verdriet niet mag binnenkomen. Overdag speelde ik met mijn metgezellen in de tuin, en 's avonds leidde ik de dans in de Grote Zaal. Rond de tuin liep een zeer hoge muur, maar ik heb nooit gevraagd wat er aan de andere kant lag, alles om mij heen was zo mooi. Mijn hofhouding noemde me de Gelukkige Prins, en gelukkig was ik dat ook, als plezier geluk is. Zo leefde ik, en zo stierf ik. En nu ik dood ben, hebben ze me hier zo hoog opgehangen dat ik alle lelijkheid en alle ellende van mijn stad kan zien, en hoewel mijn hart van loden is gemaakt, kan ik niet anders dan huilen."

"Wat! Is hij niet van massief goud?" zei de zwaluw tegen zichzelf. Hij was te beleefd om persoonlijke opmerkingen hardop te maken.

"Ver weg," vervolgde het standbeeld met een lage muzikale stem, "ver weg in een klein straatje is er een arm huis. Een van de ramen is open, en erdoorheen kan ik een vrouw zien die aan een tafel zit. Haar gezicht is dun en versleten, en ze heeft ruwe, rode handen, allemaal geprikt door de naald, want ze is een naaister. Ze borduurt passiebloemen op een satijnen jurk voor de mooiste van de Koninklijke dames van eer om te dragen op het volgende hofbal. In een bed in de hoek van de kamer ligt haar kleine jongen ziek. Hij heeft koorts en vraagt om sinaasappels. Zijn moeder heeft niets te geven behalve rivierwater, dus huilt hij. Zwaluw, zwaluw, kleine zwaluw, wil je haar niet de robijn uit mijn